SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1933 | 82. AARGANG

HVORFOR HOLDE VISDOMSORDET?

Af Ældste *Joseph F. Merrill,* af de Tolvs Raad.

Helt op til vor Tid har Folk troet, at de levede i en tilfældig Verden. Fænomener var blot Tilfælde. Vejret var lunefuldt og underkastet enhver Slags Forandring, som det behagede Guder eller Dæmoners Luner. Menneskene levede i Virkeligheden i Frygt for Naturen og troede paa alle Slags latterlige Besværgelser som et Middel til at berolige de Guder, der havde Kontrol over Naturens Kræfter.

Men af Renæssancen udsprang Begyndelsen til den moderne Videnskab. Menneskene blev nysgerrige. De begyndte at stille Spørgsmaal om Naturen. Og jo mere omhyggelig planlagte disse Spørgsmaal var, jo klarere begyndte Menneskene at forstaa, at Naturen ikke var lunefuld. Lidt efter lidt lærte de, at under nøjagtig de samme Forhold forholder Naturen sig altid paa samme Maade. Det var da, at Menneskene lærte, at de levede i en Verden, hvor alt foregik i Orden — en naturlig Verden, der styredes af Lov, i et Univers, hvor den naturlige Lov er højest og størst.

Det samme udtrykkes i det 130. Kapitel i Pagtens Bog med disse Ord:

»Der blev en Lov uigenkaldelig fastsat i Himmelen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser er forjættede.

Og naar vi erholde nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet.«

Nu lærer vi af Videnskaben saa vel som fra Pagtens Bog, at vore Legemer som fysiske Væsener er underkastede Naturens Love. Der er Sundhedslove. Det undervises der om i alle Læreboger og Klasser, der studerer personlig Hygiejne. For nogle Aar siden hørte jeg en af de fremtrædende Læger i Salt Lake City sige i en offentlig Forelæsning, at Visdomsordet, for dets Længde, er det bedste Dokument om Sundhed, som han kendte noget til. Alle Eksperter, der er bekendt med Visdomsordet, siger god for det og anbefaler det som en udmærket Sundhedslov. Og derfor kan vi sige, at en Grund, hvorfor vi holder Visdomsordet, er, fordi Overholdelsen af det kræves som en Betingelse for at beholde vor Sundhed.

Et godt Helbred er en af vore største Velsignelser. Det er i Særdeleshed saaledes for Sidste Dages Hellige. For dem er Livet yderst betydningsfuldt, idet det midlertidige Ophold her i Kødet giver os en Lejlighed til Vækst og Udvikling, hvis Indflydelse vil udstrække sig til Livet paa den anden Side af Graven; for al den Kundskab, Visdom og Magt, som vi opnaar i dette Liv, vil opstaa med os i Opstandelsen og gaa med os i Evigheden.

For at vore Legemer kan nyde godt og kraftigt Helbred, maa vi holde Sundhedens Love. Intet intelligent Menneske betvivler længere dette. For bedst at fuldbyrde Livets Hensigter er et glimrende Helbred nødvendigt. Vækst er afhængig af Virksomhed og Aktivitet. Det er en Livets Lov. Men Aktivitet vil sandsynligvis kun være frydefuld og virkelig, naar man er i Besiddelse af et godt Helbred. Vor Tjeneste — og Tjeneste er nødvendig for at opnaa aandelig Vækst — vil for en stor Del afhænge af vor Sundhedstilstand.

Endvidere som Apostlen Paulus sagde til Korinthierne: »Vide I ikke, at eders Legeme er et Tempel for den Helligaand, som er i eder?« Ja, vort Legeme er ogsaa Templet for den udødelige Aand, den intelligente Del af vort Væsen, den Del af os, der virkelig gør os til vor himmelske Faders Børn.

VOR RELIGIØSE FILOSOFI LÆRER RENHED.

Vor religiøse Filosofi saa vel som Sundhedens Love kræver af os, at vi skal holde vore Legemer rene og ubesmittede. Hvis de er smudsige, kan de ikke være antagelige Tabernakler for den Helligaand; og dersom de er svækket ved Taabelighed og giftige Stoffer, er vi stillet uheldigt i den Udvikling og Tjeneste, der er saa nødvendig for at behage

vor himmelske Fader og for at opfylde Livets Formaal, der kvalificerer os til uden Ulemper at gaa ind til Livet paa den anden Side af Graven.

Aabenbaringen om Visdomsordet fremsætter »Guds Orden og Villie angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage«. Er det ikke et vidunderligt og storslaaet Privilegium at lære ved direkte Aabenbaring, hvad Guds Orden og Villie er med Hensyn til disse Ting og at lære af ham, hvad vi kan gøre for at bevare vor Sundhed? Og du véd, at han fortæller os, at hans aabenbarede Sundhedslov ikke er et indviklet Program, som kun de stærke kan efterleve. Tværtimod siger Herren, at den er »afpasset efter de svages Forfatning, ja de allersvageste blandt alle de Hellige, som er eller kunde kaldes Hellige«. Naar dette er selve Herrens Ord, er der da noget Medlem af Kirken, der vilde bryde sig om at paastaa, at han ikke kan holde Visdomsordet?

Og lad os nu lytte til de vidunderlige Løfter, som Herren giver dem, der i Sandhed vil adlyde Visdomsordet. Vi finder dem udtrykt i disse Ord:

»Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben; og skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte. Og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn og ikke ihjelslaa dem.«

Hvem er der iblandt os saa smaa, saa svage, saa ligegyldige, at de vil nægte sig selv disse rige Velsignelser? Men lad os erindre, at Visdomsordet indeholder en hel Del mere end Ikke-Brug af The, Kaffe, Spiritus og Tobak.

For denne Udtalelses Bevis vær da venlig atter og atter omhyggeligt og tankefuldt at læse det igennem. Dersom De gør det, vil De til sidst blive belønnet med en bedre Kundskab om, hvad der er blevet kaldt det største »Sundhedsdokument«, der nogensinde er skrevet.

I denne Forbindelse er Præsident Heber J. Grants Vidnesbyrd af Interesse. Han skrev:

»Jeg efterlever Visdomsordet. Jeg er i mit 77. Aar, og i Dag kan jeg udføre mere Arbejde, end da jeg var en ung Mand paa 27; og det er mit personlige Vidnesbyrd til de Hellige og til alle Mennesker, at jeg nyder et saa fuldkomment Helbred, som kan forventes, og at dette skyldes Lydighed mod Guds Lov, hvorpaa Sundhed er grundet. Jeg var et svageligt Barn, ikke en stærk Dreng eller ung Mand, og det blev afslaaet mig at tegne en Livsforsikring hos mange af de største og

bedste Livsforsikringsselskaber; og dog kan jeg ikke i Dag bede om bedre Helbred, end jeg nyder.«

Hele mit Liv har ogsaa jeg provet efter bedste Evne og Kundskab at adlyde Sundhedens Love, som de udtrykkes i Visdomsordet. Siden jeg var Dreng, har jeg studeret og været Lærer. Men i mere end 50 Aar har jeg ikke forsomt en eneste Skoledag eller Dag paa Kontoret paa Grund af Sygdom. Jeg praler ikke af dette, men giver Herren min ydmyge Tak.

Maa Herren give os Tro, Styrke og Mod til at holde Visdomsordet og hans øvrige Love beder jeg ydmygt om.

Tale holdt ved Søndagsskolernes Konference i Salt Lake City, den 9. April 1933.

HVAD MED HENSYN TIL FREMTIDEN?

Evangeliet er blevet gengivet for sidste Gang og vil aldrig blive taget fra Jorden igen. Det maa og vil blive prædiket til alle Nationer. Tusinder vil fortsætte med at annamme det. Dets Bestemmelse er Sejr. Al Helvede kan rase i Opposition, men Guds Værk vil stadig og sikkert gaa fremad til Fuldendelse. Sidste Dages Hellige behøver ikke at have nogen Frygt med Hensyn til Kirkens Fremtid i Europa eller noget andet Sted.

Gid vi kunde tale med den samme Sikkerhed om hvert Kirkemedlems Fremtid. Fristeren, der altid er aktiv, leder Svaghed til Synd og ender altfor ofte sin Historie med Vanære og Død. Ikke desto mindre, det er givet Mennesket at overvinde alt ondt. At hvert Menneske vil bruge hver eneste af sine Bestræbelser med Villiekraft og i Bøn, for at kunne vandre retskaffent for Herren, er den sejrrige Fremtids første Krav.

Hvert Medlem af Kirken i disse europæiske Lande maa søge at faa Missionæraanden og paatage sig en Missionærs Pligter. Den virkelige Sidste Dages Hellige ønsker at bibringe alle Mennesker, især de, som han kender bedst, den Kundskab, der for ham er saa dyrebar. Hvert Medlem vil finde, dersom han blot søger, nogle Midler i sit daglige Liv, hvorved han kan lære andre Evangeliet. Millioner hungrer efter Evangeliet uden at vide det. Kirkens fremtidige Vækst er i stor Udstrækning afhængig af den Maade, hvorpaa vi forsøger at prædike Evangeliet.

Evangeliets oplivende Princip er Kærlighed. Kirkens Medlemmer maa leve sammen i Harmoni, Fred og Enighed. Saadanne Frugter af Evangeliet erkendes og anerkendes hur-

tigere af den fremmede til at være af Gud end Kirkens formelle Teologi. Efterlev Evangeliet, og Tusinder vil føle sig tvunget til at ære Kirken og at blive Medlemmer af den. Det er et andet Middel til at gøre Fremtiden til en Sukces.

Selve Kirkens Aand er Selvstyre. Der er ingen Præsteklasse i Kirken, eftersom alle Mænd kan være i Besiddelse af Præstedømmet. Der er ikke nogen Embedsmandsklasse i Kirken, da alle Medlemmer, Mænd og Kvinder, kan beklæde et Embede. Hver Gren maa se hen til at blive ledet af Mænd og Kvinder, der er taget ud af deres egen Midte. Derved kommer der Udvikling for alle, fordi alle engang med Tiden vil blive bedt om at paatage sig Ansvaret som Leder i en eller anden Form. I Fremtiden vil de europæiske Hellige, som de Hellige i Zions Stave og Wards, ikke forlange nogen Hjælp udefra, med Undtagelse af den, der kommer gennem Kirkens anordnede Autoriteter.

Paa samme Maade er Evne til at klare sig selv et fundamentalt Princip i Kirken. Den, der læner sig op ad en anden, bliver ikke stærk. Det er bedre at spise sit eget Brød, ringe, end at feste paa andres Godgørenhed. Ærlig Tiendebetaling og ærlige Fasteofre vil opholde Grenene, og ved en saadan ærlig Forbindelse med Gud, fra hvem alle Velsignelser flyder, vil Herrens Aand i rigeligt Maal være til Stede for at trøste, opholde og staa dem bi. At klare sig selv er en anden Byggeblok for Fremtiden.

Kirkens Organisationer er allerede temmelig godt udviklede i de europæiske Lande. Eftersom de benyttes mere, vil deres Evne til at bibringe det gode til vore Venner saa vel som Medlemmernes Liv føles stærkere. Den stærkt benyttede Brug af Organisationerne, der nu staar aaben, vil forberede Vejen for andre Velsignelser, der i høj Grad ønskes af de europæiske Hellige. Fremtiden vil muligvis give disse Lande enhver Velsignelse, der nydes af de Hellige nogetsteds.

Princippet om Frelse for de døde, om det ivrigt opretholdes ved Eftersøgning af vore Slægtregistre, vil hjælpe Fremtiden ved de paa den anden Side utallige Hærskarers Taknemmelighed. Med saadan Hjælp kan vore inderste Ønsker muligvis realiseres.

Sidste Dages Hellige maa være som en kærlig og lykkelig Familie, der er lydige mod de Love, der er forberedt og lært af vor Fader i Himmelen. Venskab, broderlig Kærlighed, gensidig Hjælpsomhed vil gøre Kristi Kirke til den misundte Institution blandt Menneskenes Børn.

Til Brødrene kan det endvidere siges, at kun eftersom de respekterer og ærer det Præstedømme, som er blevet beseglet paa dem, kan virkelig Fremgang opnaas i Grenene. Præste-

dommet indbefatter Ledelse og Førerskab; og I maa som Ledere i Kirken paatage eder det Ansvar, der er lagt paa eder, dersom Fremgang i Fremtiden skal forventes.

Hvad med Hensyn til Fremtiden? Den kan blive større end Nutiden, hvis der gives Agt paa disse simple og enkle Krav: Overvinde det onde, udvikle Missionæraanden, fremme Kærligheden blandt Kirkens Medlemmer, gøre eder rede til selv at lede Grenene, praktisere finansiel Uafhængighed i Grenene, gøre foroget god Brug af Kirkens Organisationer, søge efter vore døde, gøre Grenene til lykkelige og kærlige Familier og lade Præstedømmet rejse sig til dets rette Sted af retfærdig, men dog ydmyg Ledelse.

Hvad med Hensyn til Fremtiden? Den kan blive, netop som vi gør den, for der gives os Kraft gennem Evangeliet til at udføre alt, hvad der er nødvendigt for at fremme Skaberen af Frelsningsplanens Hensigter.

John A. Widtsoe.

NY PRÆSIDENT FOR DEN NEDERLANDSKE MISSION.

Ældste Thomas Edgar Lyon er af Kirkens første Præsidentskab blevet beskikket til at efterfølge Præsident Frank I. Kooyman som Præsident for Missionen i Holland.

Den nye Præsident er kun 30 Aar gammel, men har ikke destomindre en lang Erfaring i Kirkens Arbejde bag sig, idet han altid har været aktiv. Han udførte en Mission i Holland fra 1923 til 1926 og kommer saaledes til den nye Mission velkendt med Arbejdet der.

Ældste Lyon ventes at komme til Holland i Slutningen af Oktober, hvorefter Præsident Kooyman, der har præsideret over Missionen siden August 1929, vil vende tilbage til sit Hjem i Salt Lake City.

DEN DANSKE MISSION.

ODENSE DISTRIKTS EFTERAARSKONFERENCE.

Efteraarskonferencen blev afholdt i Odense Søndag den 17. September. Præsident Holger M. Larsen og Søster Rachel S. Larsen samt Missionær Elmer C. Hansen fra Aalborg Distrikt var nærværende, foruden de i Distriktet virkende Missionærer.

Konferencen paabegyndtes om Formiddagen Kl. 10, ved hvilket Møde der blev udført et godt Program under Søndagsskolens Ledelse. Der blev holdt korte Taler af Ældste Elmer C. Hansen og Præsident og Søster Larsen.

Konferencen fortsattes med offentligt Møde Søndag Aften Kl. 7½. Ældste Holger A. Jørgensen talte over Emnet: »Hvad er Betingelserne for at indkomme i Himmeriges Rige?« Aftenens sidste Tale holdtes af Missionspræsident Holger M. Larsen, der talte over Emnet: »Er der Frelse for de døde?« Distriktspræsident Harold E. Jensen gjorde nogle Bemærkninger.

Søskende i Odense Gren, assisteret af Broder Andreas Fristrup og Søster Elisabeth Nielsen, Aalborg, udførte et udmærket musikalsk Program. *H. M. L.*

EFTERAARSKONFERENCEN I ESBJERG DISTRIKT.

Efteraarskonferencen indlededes med en Koncert Lørdag den 23. September. Koncerten blev afholdt i I. O. G. T.'s Festsal, og Grenens Kor assisteredes af Sangforeningen »Skjold-Odeon«, et af Byens bedste Herrekor. Fru Gadeberg og Herr Iversen glædede Forsamlingen med en Duet og nogle Solonumre. Sangkoret var under Ledelse af Ældste Paul W. Jespersen med Ældste Richard L. Christensen ved Pianoet. Alle Damerne var i hvidt og Herrerne i sort Tøj.

De forskellige Sangnumre blev godt udført og gjorde et udmærket Indtryk paa de tilstedeværende; især kan anføres et Damekor, der ualmindelig smukt sang: »Kærlighed er Lysets Kilde«. Broder Christensens Pianomusik blev ligeledes paaskønnet af Tilhørerne.

Præsident Holger M. Larsen benyttede Pavsen til at tale om Sangens Historie i vor Kirke og citerede »Mon hjemme i Dalen jeg savnes« og fortalte om Missionærens Kærlighed til sit Hjem og sine kære.

Alle glædede sig ved Sangforeningens smukke Numre, og det er glædeligt at se et godt Samarbejde med vore Venner. En Tak til Esbjerg Sangkor og dem, der medvirkede ved denne Koncert.

Der var 175 til Stede.

Den egentlige Konference tog sin Begyndelse Søndag Morgen og lededes af Distriktspræsident Paul W. Jespersen. Til Stede var de i Distriktet arbejdende Ældster samt Missionspræsident Holger M. Larsen og Søster Rachel S. Larsen. Missionssekretær Richard L. Christensen og Ældste Thorvald J. Jensen fra Aarhus Distrikt var ligeledes til Stede.

Et godt besøgt Præstedømsmøde blev afholdt Kl. 9 under

Ledelse af Missionspræsidenten. Mange Ting henhørende til Præstedomsarbejdet blev omtalt.

Kl. 10 afholdtes det næste Møde, hvor et Program blev udført under Søndagsskolens Ledelse. Korte Taler af Søster Rachel S. Larsen, Ældste Jess Jessen fra Sønderborg Gren, Missionær Thorvald J. Jensen, Richard L. Christensen samt Missionspræsidenten, der talte om Søndagsskolens Mission i vor Kirke.

Kl. 2 blev Eftermiddagens Møde afholdt. Præsident Holger M. Larsen talte over Emnet: »Kan vi blive frelst uden vore døde?« Demonstrerede ved Hjælp af en Tavle det genealogiske Arbejde, især med Hensyn til »Erindringsbogen«. Den øvrige Tid blev viet til Instruktioner til de forskellige Organisationer.

Kl. 7 afholdtes Søndagens sidste Møde. Præsident Paul W. Jespersen talte over Emnet: »Hvad er Betingelserne for at indkomme i Himmeriges Rige?« Missionspræsident Holger M. Larsen talte over Emnet: »Er der Frelse for de døde?«

Sangen og Musikken var god og Besøget tilfredsstillende. De tilstedeværende fulgte Talerne med megen Opmærksomhed og Interesse.

Grensforstanderskabet blev organiseret med

Paul W. Jespersen ..... Forstander.
Jens Christiansen ..... 1. Raadgiver.
Thorvald Christiansen ... 2. Raadgiver.

Folgende Missionærer arbejder i Distriktet: Paul W. Jespersen og Owen M. Christensen og som Lokalmissionærer Jess Jessen, Marius Lovendahl og Howard S. Larsen.

H. M. L.

BESØG.

Kobenhavns Gren blev Tirsdag den 19. September beæret med et meget velkomment Besog, idet Præsident John A. Widtsoe aflagde os et Besog.

Dagen blev tilbragt med et Møde med Præsident og Søster Larsen, hvor forskellige Missionsproblemer droftedes. Om Aftenen glædede Præsident Widtsoe Ungdomsforeningen ved sin Nærværelse og talte om Tilstanden i det hellige Land, som han besogte for et Par Maaneder siden.

Præsident Widtsoe forlod os allerede den næste Dag, da han skulde rejse til Berlin, hvor han havde en Konference med de to tyske Missionspræsidenter. Dette Besog vil sikkert blive Præsident Widtsoes sidste Besog i Danmark denne Gang, eftersom han er aflost fra sin Stilling som Præsident for den Europæiske Mission og vil rejse hjem i Løbet af en Maanedstid.

Vi takker Præsident Widtsoe for Besøget og ønsker ham Held og Lykke paa Rejsen. *O. B. W.*

DEN NORSKE MISJON.

SØSTER CONSTANCE ODLAND AVGÅTT VED DØDEN.

Soster Constance Odland, medlem av Bergens gren, avgikk ved doden lørdag den 16. september, 1933, på Haukeland hospital.

Soster Odland blev fodt på Melo, Nordlands Fylke, den 17. mai, 1875. Hun blev dopt inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige av eldste Lawrence C. Monsen den 4. mai, 1911, og blev den samme dag bekreftet som et medlem av kirken ved eldste J. A. Christensen. Siden den tid har hun levet som en meget trofast Siste Dages Hellig og har altid båret sitt vidnesbyrd om evangeliets sannhet til alle, hun kjente.

Begravelsen blev avholdt fredag den 22. september, 1933, i kapellet på Solheim kirkegård, under ledelse av Bergens grens forstanderskap ved forste rådgiver Håkon Jensen. Folgende program blev utfort:

Sang: O min Fader (de forste to vers).
Bønn: Distriktspresident Evan L. Christiansen.
Sang: O min Fader (de siste to vers).
Tale: Ved broder Håkon Jensen.
Sang: »Solnedgang«.
Bønn: Ved broder Oluf K. Karlsen.
Sang ved graven: »Nærmere Gud til dig«.
Innvielse av graven: Ved distriktspresident Evan L. Christiansen.
Sluttningssang: »Ei sorg for dem«.

Sangen blev utfort av Bergens grens sangkor, under ledelse av grensforstander Johan Sætrum.

Evan L. Christiansen,
Distriktspresident.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR NOVEMBER MAANED.

Velsign os, o Herre, for Jesu Skyld,
At vi maa værdigen nyde,
Disse Symboler paa Kod og Blod,
Af vor Forloser, Frelser og Gud.

KORLEKTIER FOR NOVEMBER MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

Apostlenes Gerninger 20: 35: »Jeg viste eder i alle Ting, at saaledes bor vi arbejde og tage os af de skrobelige og ihu-

komme den Herres Jesu Ord, at han selv har sagt: Det er saligere at give end at tage.«

Børn over 10 Aar:

I. Kongernes Bog 9: 6—7: »Dersom I vende eder bort, I og eders Børn, fra mig og ikke holde mine Bud og mine Skikke, som jeg gav for eders Ansigt, og I gaa hen og tjene andre Guder og tilbede dem: Da vil jeg udrydde Israel fra at være i Landet, som jeg har givet dem, og det Hus, som jeg har helliget til mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk.«

Børn under 10 Aar:

Lukas 2: 40: »Men Barnet voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom; og Guds Naade var over det.«

FORSLAG TIL $2^1/_2$ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvad er Betydningen af Nadverens Sakramente?
2. Er Myndighed nødvendig for at forrette Evangeliets Ordinancer?

Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om Saul.
2. Fortæl Beretningen om Samuels Udvælgelse af David.
3. Hvad forstaas der ved Udtrykket »Elsk eders Fjender?«
4. Hvorfor skal jeg hjælpe andre?

Børn under 10 Aar:

1. De vise Mænds Besog.
2. Flugten til Ægypten.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

29. Oktober.

DAVID OG SAUL.

Ved at udvælge en ung Mand til at tage Sauls Plads, som havde mistet Guds Gunst, vendte Samuel sig til den lille By Bethlehem og valgte David, Jesses Son. Fra det Øjeblik, Samuel salvede David, forlod Herrens Aand Saul og hvilede paa David.

Saul blev uden Guds Aand bedrøvet og tungsindig. Til Tider gjorde hans Tungsindighed ham næsten sindssyg. Paa Grund af denne Tilstand raadede Hoffets Læger ham til at faa fat paa en eller anden dygtig Musiker, der kunde spille hellige Sange for ham og berolige hans Sjæl. De fleste af de gamle Historieskrivere antog, at Kundskab om Musik var

en væsentlig Betingelse for alle Herskere, for at de kunde holde Fred og regere paa harmonisk Maade. Det er interessant at lægge Mærke til, at Bibelen bærer Vidnesbyrd om denne gamle Teori.

En af Sauls Tjenere fortalte ham, at der i Byen Bethlehem boede en Mand ved Navn Jesse, som havde en Søn, en ung Dreng, der var dygtig til Musik og til at synge Salmer. Tjeneren fortalte ham ogsaa, at denne Knos var mandig og dygtig til Vaabenbrug. Saaledes blev Kong Saul gjort bekendt med Drengen, som skulde blive en national Helt paa Grund af hans Sejr over Goliath, og som senere skulde overtage Sauls Trone.

Efter Sauls Ordre kom David til Paladset. Saul var tilfreds med Drengen og ogsaa med hans Musik, og naar David spillede paa Harpen, forlod den bedrovede Aand Saul, og han blev glad og vel tilmode.

Men dette skulde ikke vare længe. Efter Davids Sejr over Goliath, og efter at David var vendt tilbage i Triumf i Spidsen for en sejrrig Hær fra en Krig med Filisterne, blev Saul jaloux. Hans Jalousi vendte sig snart til Had og Vrede. Medens Saul led under denne Hadets Aand og rasede, sendte han Bud efter David og beordrede ham til at synge og spille for sig. Medens David spillede paa Harpen, holdt Kongen et Kastespyd i Haanden. I et Øjebliks Forglemmelse og Vrede kastede Saul Spyddet mod David. Men David var i Stand til at vige tilside og reddede paa denne Maade Livet. Efter dette maatte David flygte, ikke blot fra Kongens Nærværelse, men ogsaa for at skjule sig, saa at Kongens Soldater ikke kunde finde ham.

Paa et vist Tidspunkt hørte David, at Filisterne ødelagde Markerne omkring Keila i Juda. (Se I. Samuels Bog 23 og 24.) Det var Høsttid, og Ødelæggelsen af Markerne kunde betyde Hungersnød for Folket. David og hans Følgesvende drog mod Filisterne og drev dem ud, efter at de havde slaaet dem. Da Saul hørte dette, tænkte han, at det vilde være let at fange David, fordi Keila var en befæstet By, og hans Mænd kunde omringe den.

Saul sendte sin Hær for at belejre Keila og tage David, men David var blevet advaret om Faren og havde trukket sig tilbage med 400 Mænd i Ørkenen Engedi. Da Saul hørte, at David var undsluppet, drog han ikke til Keila efter ham. Fra Ørkenen drog David til Sifiternes Land, hvor han boede i en Skov. Her kom Jonathan til ham. De to gode Venner fornyede deres Venskab ved at afgive et højtideligt Løfte om aldrig at ville skade hinanden.

(Fortsættes Side 471.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

GUD VÆR MED EDER.

Den 1. Oktober overgik Ansvaret med at præsidere over den Europæiske Mission, som blev paalagt mig for 5 Aar og 9 Maaneder siden, paa andre Hænder.

Naar jeg ser tilbage paa denne Periode af Tjeneste, vælder en Folelse af Taknemmelighed op i mig. Det har været et sjældent Privilegium at arbejde saa mange Dage for Guds egen Sag med Europas Folk og dets Problemer. Der er blot den langvarige Beklagelse, at der ikke er blevet fuldfort mere. Dog er jeg mig bevidst, at himmelske Magter har hjulpet, for vi er et Skridt længere fremme end for.

For mit indre Øje passerer den Række af ædle Mænd og Kvinder, paa hvis Arbejde i de forbigangne Aar vi har bygget. At have haft Adgang til Samkvem med et saa ophojet Selskab, at hjælpe med til at fore deres Planer fremad er Ære nok.

Missionspræsidenterne og deres Hustruer vil altid blive erindret paa Grund af deres uegennyttige og udmærkede Arbejde, og deres Venskab vil der blive værnet om.

Jeg ser Kommen og Gaaen af Missionærer, nidkære, ivrige, stræbende og kæmpende, den fineste Samling unge Mænd i Verden. Ungdom og Mod er vendt tilbage til mig i Nærværelse af disse Ambassadorer for Sandheden. Kunde man forlange bedre Selskab?

Skaren af de Sidste Dages Hellige, europæiske Medlemmer af Kirken i disse Missioner, passerer ogsaa Revue. De udgor Kirken i disse Lande. De er Zions Udposter. De maa fore Værket fremad. I disse mine Brødre og Søstres Liv har jeg fundet Tro, Hengivenhed, Offervillighed, uforfærdet Mod, Sejr over Selvet og Sejr over det onde, Kærlighed for Gud og Mennesket. Jeg fryder mig over at nyde deres Venskab, disse tapre Medlemmer af Zions Hær.

Gud velsigne eder alle: Erindringen om den forbigangne Tids Ledere, Missionærer fra den nuværende Tid, der er kommet og gaaet; Soskende, Venner, hvis Liv har rort min

Sjæl. Maa Missionsmarkens Aand aldrig forlade eder. Jeg kan ikke udtrykke noget bedre Ønske for eder.

Maa jeg have Lov oprigtigt at takke alle dem, der har arbejdet sammen med mig som Redaktorer, Trykkere, Læsere og Skribenter.

Vær forsikret om, at mange Hjerter er blevet velsignet ved eders Arbejde. Tak til de Tusinder, der har vist mig Godhed i mit Arbejde og paa mine Rejser i mange Lande.

Maa de nye Hænder, under hvis Ledelse Arbejdet nu gaar, blive rigeligt belønnet og have Fremgang.

Gud vær med eder!

John. A. Widtsoe.

ET ORD FRA PRÆSIDENT OG SØSTER MERRILL.

Hilsener til de hellige i den Europæiske Mission og til alle andre, til hvem disse Ord vil komme.

Søster Merrill og jeg ankom til London omkring Midnat, Tirsdag den 19. September, efter en behagelig Rejse fra Kirkens Hovedkvarter i Salt Lake City. Vi sender eder ikke alene vore egne Hilsener, men vi bringer med os Hilsener, gode Ønsker og Velsignelser fra Kirkens første Præsidentskab til de hellige og deres Venner i disse Missioner. De erindrer eder ogsaa i deres Bønner.

Vi kommer til eder med et meget stort Ønske — at hjælpe og velsigne eder i den Udstrækning, som vore Kræfter tillader det. Vi kan imidlertid bedst gore dette, ikke ved at uddele materielle Gaver og Ting, selv om vi havde dem, men ved at hjælpe eder til at leve et mere »rigt Liv«, som det er aabenbaret i »Livsens og Frelsens Planen«, bedre kendt maaske som Jesu Kristi Evangelium.

Den vigtigste og skonneste af alle Kunstarter er Kunsten at leve, og det er heldigvis en Kunst, som alle kan erhverve sig, som vil. At leve, som vor Skaber, Gud, gerne vilde have os til at leve, er at give Udtryk for Kunsten i en af dens hojeste Former. At leve paa denne Maade er virkelig at leve Livet »rigest« saa vel som enklest. Det er ogsaa at leve i Harmoni med de Love, der styrer vort fuldstændige Velbefindende. Det er at leve paa en Maade, der bringer Fred, Sundhed, Lykke og en Folelse af Tilfredsstillelse; en Maade, der saa at sige gor vore Dage til Dage af Solskin, fordi Kærligheden fylder vore Hjerter og gennemtrænger vor Personlighed.

Vi lever i en naturlig Verden, et Univers, der styres af Lov.

Det er en af de store Lektier, der læres af moderne Videnskab saa vel som af Nutidens Aabenbaring gennem Profeten Joseph Smith. Naar en af Naturens Love — som er Guds Love — brydes, vil Folgerne af Overtrædelsen folge lige saa sikkert som Nat folger Dag. For at være i Besiddelse af et godt Helbred for Eksempel maa vi adlyde Sundhedens Love, og dette er sandt, hvad enten vi henviser til fysisk, mental eller aandelig Sundhed, for hver af disse Sundhedstyper styres af Lov. Nutidens storste Profet Joseph Smith lærte: »Der blev en Lov uigenkaldelig fastsat i Himmelen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifolge hvilken alle Velsignelser er forjættede; og naar vi erholde nogen som helst Velsignelse, saa er det ved Lydighed til denne Lov, ifolge hvilken Velsignelsen blev forjættet.« (Pagtens Bog 130: 20—21).

Jesu Kristi Evangelium lærer os, hvad disse Love er. Og Kundskab eller Forstaaelse er Begyndelsen til Visdom. Vi er kommet for at hjælpe eder med bedre at forstaa disse Love og at opmuntre eder til at efterleve dem mere fuldt ud. Hvis I kan gøre dette, vil I vide, at vi lærer eder Sandheden; for den, der gor Faderens Villie, skal vide, om Læren er af Gud, ellr om vi lærer den af os selv. Dette Lofte blev givet af Jesus, da han var paa Jorden. Men Loftet var ikke begrænset til nogen bestemt Tid eller noget bestemt Sted eller til noget bestemt Folk. Det er sandt for al Tid og for alle Folk.

Og i denne Kendsgerning er det, at Kirkens Styrke ligger. Det er det individuelle Vidnesbyrd, som Medlemmerne er i Besiddelse af, der giver Kirken dens Styrke. De véd, at de Lærdomme, vi lærer, er Jesu Kristi Evangeliums Sandheder. Hvorledes véd de det, en Kendsgerning, som mange Tusinder har bevidnet? De véd det, fordi de troede paa disse Lærdomme og satte dem i praktisk Udforelse i det daglige Liv, paa denne Maade opfyldende Betingelserne, og derfor opfyldte Gud sit Lofte — han aabenbarede til dem ved sin Aand disse Lærdommes Sandhed. Et Vidnesbyrd, der modtages paa denne Maade, er et sikkert Vidnesbyrd, og det er ogsaa individuelt. Man kan ikke give det til en anden. Et Menneske kan vidne om det og vide, at han har det, men Gud alene kan give det. Men Gud giver det frit og gerne til enhver, der annammer og virkelig efterlever Jesu Kristi Evangelium.

Og derfor tover denne Kirkes Ældster ikke med at love enhver, der annammer og efterlever deres Lærdomme, et guddommeligt Vidnesbyrd om deres Sandfærdighed. Synes det ugudeligt for nogen, at Ældsterne gor dette? Hvis det er Tilfældet, lad dem huske paa, at disse Ældster virkelig er guddommelig kaldt til at prædike Jesu Kristi Evangelium. De bærer det hellige Præstedomme, Guds Myndighed til at

handle for ham og i hans Navn. Derfor er de hans Forvaltere, og han er bundet ved det, de gør i hans Navn. Dette forklarer deres Dristighed med at forkynde hans Sandheder.

Vi er kommet for at hjælpe eder til en Forstaaelse af disse Ting, og paa denne Maade fortsætte, som vi bedst kan, det udmærkede Arbejde, Præsident og Søster Widtsoe har udført blandt eder i flere Aar. Naturligvis vil I være kede af, at de forlader eder. Det er kun naturligt. De gaar imidlertid til et andet betydningsfuldt Arbejde i Kirken. Vi haaber, at I maa faa nogen Trøst af denne Kendsgerning, at deres Anstrengelser fortsat vil være hengivet til Udbredelsen af dette store Sidste Dages Værk, som de, og vi haaber ogsaa I, elsker saa højt.

Maa Herren skænke eder Tro, give eder Øjne til at se, Forstand til at forstaa, Hjerter til at føle og Mod til at gøre hans Villie, at I maa have hans Aands Vejledning og som et Resultat deraf have Livet mere overflodigt.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 467).

Folket i Sif fortalte — for at opnaa Sauls Gunst — hvor David var og lovede at hjælpe Soldaterne med at fange ham. Men David kom paa Sporet af deres onde Planer og flygtede igen til Ørkenen og boede i en Hule.

Saul drog med en Hær ud i Ørkenen for at søge efter David og kom netop ind i selve den Hule, hvor David var skjult. Havde David ønsket at slaa Kongen ihjel, kunde han let have gjort det dengang. Men han gjorde det ikke, endskønt Davids Følgesvende søgte at overtale ham til det, da Saul kom alene ind i Hulen. David nærmede sig blot Saul, uden at han vidste det, og skar et Stykke af hans Kjortel.

Da Saul gik ud, fulgte David ham, kaldte ham ved Navn, og da Saul vendte sig om, bøjede David sig til Jorden og spurgte Saul, hvorfor han troede, at David ønskede at dræbe ham. Han viste da Kongen Fligen af Kjortelen og fortalte ham, at det vilde have været lige saa let at have hugget Hovedet af, som det var at skære denne Flig af Kjortelen af.

Da Saul forstod den Fare, han havde været i, og forstod Davids Venlighed overfor sig, græd han. Han fortalte da David, at han havde vist sig at være en retfærdig Mand, og paa Grund af hans Værdighed vilde Herren en skønne Dag gøre ham til Konge over Israel. Kongen tog da det Løfte af David, at naar Kongen var død, vilde David tilgive ham for alt det, han havde gjort ham, og at han ikke vilde tilintetgøre Kon-

gens Familie. Da David lovede disse to Ting, forlod Kongen ham og vendte tilbage til sin egen By.

Kort efter dette døde Profeten Samuel, og hele Israel kom til Rama for at græde over ham og ære ham ved Begravelsen.

Spørgsmaal.

1. Find det Kapitel og det Vers, der fortæller om Samuels Død. (Hvis du har læst Lektien omhyggeligt, vil det være let.)
2. Hvor blev Samuel begravet?
3. Find det Kapitel og det Vers, der fortæller om Davids og Jonathans store Venskab.
4. Hvilket Slægtskabsforhold var der mellem David og Jonathan?
5. Vis, at David havde Respekt for den salvede.

---

5. November.

KONG DAVID.

David havde som Fører i Sauls Hær gjort meget for at udvide Israels Grænser og for at oprette Israels Kongedømme. Da han selv blev Konge, regerede han ikke alene over hele Israel, men han besejrede ogsaa Folkene Nord, Syd, Øst og Vest for Jerusalem og gjorde disse Lande til en Del af hans Rige.

David var i Tiklag, da han hørte om Sauls Død. (Se II. Samuel 1: 1). Tre Dage efter Sejren over Filisterne og Israeliternes Undergang, kom en Amalekit til David og bragte Sauls Krone og Armbaand med sig og gav dem til David. Denne Mand nærmede sig David med iturevne Klæder og Aske paa Hovedet, hvilke to Ting var Tegn paa Sorg. Da David spurgte om forskellige Ting, fortalte Manden ikke alene om Filisternes Sejr, men ogsaa om Sauls og Jonathans Død. Disse sørgelige Nyheder fik ogsaa David til at rive sine Klæder i Stykker, komme Snavs paa Hovedet og græde for sin Ven Jonathan og for Kongen.

Da David havde ophørt med at sørge, spurgte han Guds Profet, hvor han skulde drage hen for at bo. Det blev sagt til ham, at han skulde gaa til Hebron i Judas Land. Men dette gjorde ham ikke til Konge af Israel. En af Sauls Generaler udraabte en fjerde Søn af Saul, som hed Isboseth, til Konge og begyndte Krig mod Juda. Denne Generals Navn var Abner. David beskikkede sin Nevø Joab til at føre Hæren mod Abner. De to Hære mødtes nær ved Byen Gideon og beredte sig til Slag. Abner foreslog, at Slaget skulde afgøres ved at lade

tolv Krigere fra hver Hær udkæmpe det. Dette blev gjort, men de 24 Mænd kæmpede saa haardt, at de alle blev dræbt. Da dette ikke bragte nogen Sejr, kom de to store Hære sammen, og efter en lang og frygtelig Kamp blev Abners Hær slaaet. Men dette endte ikke Krigen. Det tog syv Aars Kamp, før Isboseth var slaaet, og saa var han alligevel ikke fuldstændig besejret, endskont han var blevet svagere og svagere, jo længere Krigen varede. Isboseth blev dræbt af to af sine egne Soldater, som gjorde dette for at vinde Davids Gunst og en Belønning. I dette blev de dog skuffet. Soldaterne dræbte Isboseth en Dag, da han laa og sov. Efter at de havde dræbt ham, huggede de Hovedet af ham og bragte det til David i Hebron. Men David var ikke tilfreds med dette, og i Stedet for at belonne dem, fortalte han dem, at de var onde Mænd, og at han vilde straffe dem, som de fortjente. De blev slaaet ihjel, men Isboseths Hoved blev begravet med store Æresbevisninger.

Saa kom de overste Mænd i hele Israel til David i Hebron og sagde, at de onskede, at han skulde blive deres Konge. Saa regerede David i det mindste over hele Israel. Men vi burde lægge Mærke til i saa vel Davids som Sauls Tilfælde, at han, endskont han var blevet salvet til Konge af Profeten Samuel, ikke var i Stand til at handle som Konge og virkelig heller ikke var Konge, forend Forerne for alle de forskellige Stammer erklærede ham for Konge.

David erobrede forst Byen Jerusalem. Han tog den fra Kaananitterne. Han gjorde den til Hovedstaden, og fra den Tid og til nu har Jerusalem været Centret i det israelitiske Folks Profetier, hvor de end har levet.

Erobringen af Zion fra Jebusiterne gav David fuldstændig Kontrol over Jerusalem. Som ovenfor sagt overvandt han Folkene paa alle Sider af Jerusalem, og han indgik endog et Venskab med Hiram, Kongen af Tyrus, som hjalp David med at bygge hans Palads i Jerusalem.

Med Flytningen af Pagtens Ark til Jerusalem, som David havde bragt fra Kirjath-Jearim, hvor den havde været i 70 Aar, blev Jerusalem ikke blot det politiske Centrum, men ogsaa det religiose.

Spørgsmaal.

1. Fortæl om Arkens Flytning. (Se II. Samuel 6: 12—20).
2. Hvem var Ussa? Hvad gjorde han? Hvorfor tror du, at Herskere over de gamle Folk var saa haarde?
3. Hvor gammel var David, da han begyndte sin Regering, og hvor længe regerede han? (Se II. Samuel 5: 4).
4. Læs II. Samuel 7: 1—29. Hvad er Herrens Hus? Hvorfor

onsker David at bygge det? Er det samme Ønske til Stede hos Nutidens Israel, som det var i Davids Tid med Hensyn til Herrens Hus? Hvem bygger til sidst det store Tempel?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

29. Oktober.

JESUS SOM DRENG.

Tekst: Luk. 2: 39—40.

Hvad er nogle af de Ting, en Dreng kan lide at gore? Og hvad kan han lide at gore mest af alt? Da der blev stillet en ung Dreng dette Spørgsmaal, svarede han: »Mest af alt holder jeg af at spille Fodbold og lege andre Lege. Jeg holder ogsaa af at læse.« Jeg gad vide, hvor mange Drenge har det paa samme Maade? Hvis de gor det, betyder det en hel Del. Det betyder, at de kan lide at vokse sig stærke paa Legemet ved at gore forskellige Ting, og at de holder af at blive stærke i Aanden ved at erhverve sig Kundskab.

Det eneste, Bibelen fortæller os om Jesu tidlige Barndom, er: »Men Barnet voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom; og Guds Naade var over det.« Saa maa vi for at kende Jesu Barndom stille os selv det Spørgsmaal: »Hvorledes voksede en lille jødisk Dreng for over to Tusinde Aar siden og blev stærk og fuld af Visdom?«

For det første maa han have fanget Sommerfugle, jaget Skarnbasser og samlet Blomster paa de yndige smaa Høje, som dannede en Cirkel rundt omkring den lille By Nazareth, hvor han boede. Han fulgte Fuglene fra Træ til Træ for at lære deres Vaner og Sange. Kan du ikke forestille dig ham løbende her og der for at se den blaa Ellekrage, naar den hoppede fra Træ til Træ? Lyt og du kan næsten høre ham kurre med de hvide Duer, som solede sig paa Tagene og spankede om i Gaardene.

Vi véd, at han lærte af disse Ting i Naturen, fordi han Aar efter, naar han talte til de store Folkefester, fortalte Historier om de enkelte Ting i Naturen. Han lod dem skinne som Juveler for hele Verden, at de kunde lære af dem.

Han maa fra Tid til anden have klatret op i Ege- og Oliventræerne for at prøve sin Styrke, som alle Drenge gor. Kan du tænke paa en Dreng, der ikke holder af at klatre i Træer? Og hvorledes kunde han saa lade være med andet end at spille Bold? Det var naturligvis ikke Fodbold, men det var et eller andet jødisk Boldspil.

En Herre, der har boet i Nazareth, siger, at Drengene gaar med rode Huer og Veste med lange Skjorter eller Bluser, der er vedhæftet et Skærf med mange Farver. Undertiden har de blaa eller hvide Trojer paa. De leger stojende, muntre Lege i Grupper paa Hojene. Naar de gaar hjem, tager de deres Sko eller Sandaler af ved Doren og gaar ind i et enkelt lille hvidt Hus med grønne Vinranker, der slynger sig op ad det. Dette Hus har kun et Værelse, som er Dagligstue, Soveværelse, Spisestue og Kokken, alt i et. Det har ingen Skorsten eller Vindue. Om Dagen oplyses det af en snæver Aabning i Væggen. Om Natten er der ikke noget rart elektrisk Lys, men en matlysende Lampe hænger ned fra Loftet i Midten af Værelset. Der er ingen pæne Mobler eller Billeder paa Væggene. Tæpper er sammenrullet om Dagen og lagt paa Hylder, der staar langs med Væggene. Om Natten bruges disse Tæpper til Senge paa Gulvet eller paa det flade Tag. I et Hjørne staar der en Dragkiste, der er malet med lyse Farver. I den er der Boger og andre kostbare Ting. Ved Doren staar de store Vandfad af rodt Ler, fulde af Vand. Naar der skal spises, sættes en malet Skammel i Midten af Værelset, og en stor Bakke sættes paa den. Paa Bakken er der en Ret, bestaaende af Ris og Kod eller kogt Frugt, hvoraf enhver hjælper sig selv. Baade for og efter Maaltidet hælder Tjeneren eller det yngste Medlem i Familien Vand over alles Hænder.

Eftersom alle dygtige Drenge lærer at hjælpe til med Arbejdet i Hjemmet, lad os da forestille os, hvad Jesus gjorde i Huset. Han maa have hjulpet til med at sammenrulle Tæpperne og gaa til Bronden efter Vand, idet han bar Krukken paa Hovedet eller paa Skulderen, som hans Moder gjorde. Sommetider bragte han maaske Figener hjem fra Markedet. Naturligvis hjalp han Josef i Tomrerforretningen og lærte alt vedrorende dette, fordi Bibelen fortæller os, at han var Tomrer.

Hvis han var lige som alle andre smaa jodiske Drenge, lærte hans Moder ham, saa snart han kunde tale, at bede. Saa da han var fem Aar gammel, begyndte han at læse Bibelen (det gamle Testamente) og lære mange af dens Vers. Han gik i Kirke hver Sondag og i Skole hver Dag. Han læste ikke i en Bog, men paa Skrivelser af Skind, som var rullet sammen paa Stokke.

Og siden Maria vidste, at han skulde blive Frelseren, maa hun have hjulpet ham til at holde sig ren og net, at tale pænt og at elske dem, der var omkring ham. Fremfor alt maa han have lært om Gud, hans Fader, og hvorledes han hjalp Menneskene til at gore deres Arbejde her paa Jorden. Han var

sandelig flink og venlig overfor andre og lyttede til Marias og Josefs Raad eller hvorledes han kunde »vokse og blive stærk med Guds Naade over sig«.

---

5. November.

NOGLE TAKSIGELSESSANGE.

Tekst: Lukas 1.

Mange af de Sange, som smaa Born synger, er Taksigelsessange til Gud for hans mange Velsignelser. Hvilke holder du mest af? Taksigelsessange er yndige at høre, for de fortæller om den Glæde, Folk har i deres Hjerter. Maria, Jesu Moder, havde megen Glæde i sit Hjerte. Hvad faar dig til at tro det?

Mange Dage for Jesus blev født, fremsagde Maria en smuk Taksigelsesbøn til Gud. Den var saa yndig, at den blev trykt i Bibelen. Efter at Englen havde fortalt hende, at hun skulde have en Søn, gik hun hen for at besøge sin Kusine Elisabeth. Elisabeth var meget lykkelig ved at se Maria. Hun vidste, for Maria fortalte hende det, at Gud vilde sende hende en Søn, og hun priste hans Navn.

Maria var saa lykkelig ved at vide, at Guds Engle havde hvisket hendes gode Nyheder til Elisabeth, saa at ogsaa hun lovede Herren. Hun sagde omtrent disse Ord: »Min Sjæl velsigner dig og lover dig, min Gud. Jeg er lykkelig ved at kende min Frelser. For han, der er saa mægtig, har velsignet mig i min Svaghed. Jeg takker dig, min Fader.«

Medens Maria besøgte Elisabeth, hørte hun, at Herren ogsaa havde lovet Elisabeth en Søn. Dette er, hvad Elisabeth fortalte Maria. Hun sagde: »For næsten et Aar siden gik min Mand Zakarias til Templet. Han gik der hen for at bede om en Søn. Du véd, hvor ensomme vi har været uden at have nogle smaa Born, som vi kunde elske. Vi har prøvet paa at gøre det rette, og vi har arbejdet for Herren, som vi bedst kunde. Derfor troede vi, at dersom vi bad alvorligt og hele Folket ogsaa bad, at Herren da maaske vilde sende os en Søn. Medens alle bad, kom en Engel til Zakarias. Han blev først bange. Englen sagde: »Frygt ikke, Zakarias, for din Bøn er hørt. Din Hustru Elisabeth skal føde dig en Søn, og du skal kalde ham Johannes.« Englen fortalte Zakarias, at denne Søn vilde bringe ham Lykke. Mange andre vilde ogsaa blive lykkelige ved ham. Han sagde ogsaa, at naar denne Søn voksede op til at blive en Mand, vilde han hjælpe Menneskene med at blive rede til at tage imod Frelseren. Saa sagde Zakarias: »Hvorledes kan jeg være sikker paa en saa vidunderlig

Ting?« Og Englen sagde: »Jeg er Englen Gabriel. Jeg er kommet fra Gud for at fortælle dig disse Ting. Fordi du ikke troede mine Ord, skal du blive stum og ikke i Stand til at tale i lang Tid.«

Efter at Elisabeth havde fortalt Maria disse Ting, forstod Maria, hvorfor Zakarias ikke havde været i Stand til at tale til hende, medens hun var i hans Hjem.

Da Maria var færdig med Besoget i sin Kusines Hjem, gik hun til sit eget Hjem. Det var kun en kort Tid efter dette, at et lille Barn kom for at velsigne Zakarias og Elisabeth. Hvor var de lykkelige! Og deres Naboer og Slægtninge var ogsaa lykkelige. Da det lille Barn var otte Dage gammel, kom Naboerne ind for at se ham faa Navn og blive velsignet. De sagde: »Hans Navn skal blive Zakarias efter hans Fader, ikke sandt?« Og hans Moder sagde: »Nej, han skal hedde Johannes.« Og da de vendte sig til Zakarias for at sporge ham om det, skrev han paa et Stykke Papir: »Hans Navn er Johannes.«

Saa snart som Zakarias havde skrevet dette, var han igen i Stand til at tale. De forste Ord, han sagde, udgjorde en Lovsang og en Taksigelsessang til Gud for denne lille Son.

BEGYNDELSEN TIL ENDEN.*

Aabenbaringen af den sidste eller nuværende Jesu Kristi Evangeliums Husholdning, der i Sandhed er Tidernes Fyldes Husholdning, skete paa denne Maade:

I Aaret 1820 boede der i Manchester, N. Y., en ung Mand ved Navn Joseph Smith, der da var i sit femtende Aar, den tredie Son i en respektabel og gudfrygtig Familie. Paa den Tid, om hvilken vi taler, herskede der stor Bevægelse og Uro med megen sekterisk Rivaliseren i religiose Forhold, og Drengen Joseph var meget optaget af, hvilken af de stridende Sekter var den sande Kristi Kirke; for det var tydeligt, at ikke alle kunde være rigtige. Lad os læse Beretningen, der er skrevet af ham selv.

»Medens denne Bevægelse fandt Sted, blev mit Sind opvakt til alvorlig Betragtning og stor Uro; men skont mine Tanker var dybe og ofte smertelige, saa holdt jeg mig dog udenfor alle disse Partier, uagtet jeg overværede deres forskellige Møder, saa ofte Lejlighed gaves. Men efter nogen Tids Forlob begyndte jeg at hælde til Methodisternes Sekt,

---

* Lektie for Præstedømmet den fjerde Uge i Oktober.

og jeg folte nogen Attraa til at blive forenet med dem; men Forvirringen og Striden mellem de forskellige Partier var saa stor, at det var umuligt for saa ungt et Menneske som jeg, og saa ubekendt jeg var med Menneskene og Verden, at komme til noget bestemt Resultat om, hvem der havde Ret, og hvem der havde Uret. Jeg var flere Gange stærkt bevæget i mit Sind; thi Striden og Tumulten var saa stor og uophørlig. Presbyterianerne stred mod Baptisterne og Metodisterne og anvendte alle deres Kræfter til Ræsonnementer og Sofisterier for at bevise deres Modstanderes Vilfarelser, eller i det mindste faa Folk til at tænke, at de var vildfarende. Baptisterne og Metodisterne var paa den anden Side lige saa ivrige i at stadfæste deres egne Læresætninger og gendrive alle andre.

Midt i denne Ordstrid og Tumult sagde jeg ofte til mig selv: Hvad er der herved at gore? Hvilket af alle disse Partier er ret, eller er de allesammen forkerte? Dersom nogen af dem er ret, hvilket er det da, og hvorledes skal jeg kende det?

Medens jeg stred under Byrden af disse Vanskeligheder, læste jeg en Dag folgende i Jakobs Brev 1. Kap. 5. Vers: »Dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede til Gud, som giver Alle gerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham.« Aldrig gjorde noget Skriftsted stærkere Indtryk paa noget Menneskes Hjerte, end dette dengang gjorde paa mit. Det syntes at trænge ind med stor Kraft i ethvert af mit Hjertes Folelser. Jeg overvejede det atter og atter, vidende forvist, at dersom nogen trængte til Visdom fra Gud, saa var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gore, og uden jeg kunde faa mere Visdom, end jeg da havde, vilde jeg aldrig faa det at vide; thi Religionslærerne i de forskellige Sekter forstod det samme Skriftsted saa forskelligt, at de tilintetgjorde al Tillid i at besvare Sporgsmaalet ved at henvise til Bibelen. Endelig kom jeg til det Resultat, at jeg enten maatte forblive i Morke og Forvirring eller gore, som Jakob anviste, nemlig bede til Gud med den Forvisning, at dersom han gav Visdom til dem, der fattedes den, og vilde gerne give og ikke bebrejde, da kunde jeg sejre. Og saaledes begav jeg mig overensstemmende med den Beslutning (at bede til Gud) til Skoven for at gore et Forsog. Det var en dejlig, klar Morgen tidlig om Foraaret 1820. Det var forste Gang i mit Liv, at jeg gjorde et saadant Forsog; thi midt i al min Længsel havde jeg dog aldrig hidindtil gjort Forsog paa at bede til Gud.

Efter at jeg var kommet til det Sted, hvor jeg for havde besluttet at gaa hen, og havde set mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes

Ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, førend jeg blev overvældet af en Magt, der var mig ganske ubekendt, og som havde en saa forbavsende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, saa jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig en kort Tid, som jeg pludselig skulde tilintetgøres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udfri mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var nær ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgørelse (ikke til en indbildt Tilintetgørelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen), netop i dette forfærdelige Øjeblik saa jeg en Lysstøtte lige over mit Hovede klarere end Solen, som dalede ned, indtil den faldt paa mig. Ikke saa snart saa jeg den, førend jeg følte mig befriet for den Fjende, der holdt mig bundet. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talte til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den anden: »Denne er min elskelige Søn, hør ham.«

Min Hensigt med at gaa og adspørge Herren var at faa at vide, hvilken af alle Sekterne var den rette, saa jeg kunde vide, til hvilken jeg skulde slutte mig. Ikke saa snart blev jeg derfor Herre over mig selv, saa at jeg var i Stand til at tale, førend jeg spurgte de Personer, som stod ovenover mig i Lyset, hvilken af Sekterne var den rette (thi dengang var det endnu ikke faldet mig ind, at de alle var urigtige), og hvilken jeg skulde slutte mig til. Svaret var, at jeg ikke maatte slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte, og den Person, der talte til mig, sagde, at al deres Trosbekendelse var en Vederstyggelighed for hans Aasyn, at disse Trosbekendere alle var fordærvede; »de drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som er Menneskebud og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægter dens Kraft.« (Se Den Kostelige Perle Side 83—85.)

Saaledes endte det lange Tidsrum af aandeligt Mørke, hvori Mennesket havde famlet sig frem i Aarhundreder. Saaledes blev den Husholdning, om hvilken de fordums Profeter havde talt, paabegyndt, til Forberedelse for Kristi Komme til at regere paa Jorden som Herre og Konge.

Denne Faderens og Sønnens herlige Aabenbaring til en dødelig, der er uden Sidestykke, blev i de følgende Aar efterfulgt af Besøg af Engle, gennem hvilke det hellige Præstedømme igen blev givet til Jorden, og under hvis Ledelse

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev oprettet i April 1830.

Joseph Smith var den levende Guds Profet. Hans Vidnesbyrd er for Verden. Evangeliets frelsende Ordinancer administreres atter under guddommelig Myndighed, og de Midler, hvorved Frelse kan opnaas, tilbydes Menneskeheden frit.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor kaldes den nuværende Husholdning for »Tidernes Fyldes Husholdning«?
2. Hvorledes var den religiose Tilstand i Verden paa den Tid, da Joseph Smith modtog sit første Syn?
3. Er Josephs Syn fornuftsmæssig i Lyset af bibelsk Historie?
4. Tror De, at Profetens egen Beretning om Synet styrker eller svækker Sandheden af Paastanden? Hvorfor?
5. Hvilken teologisk Kendsgerning blev absolut og bestemt slaaet fast ved Guds og Kristi Aabenbaring til Joseph Smith?

Frygter derfor ikke for eders Fjender; thi jeg har besluttet i mit Hjerte, siger Herren, at jeg vil forsøge eder i alle Ting, om I ville forblive i min Pagt indtil Døden, at I maa findes værdige. Pagtens Bog 98: 14.

Og da kommer Dagen, da Herrens Arm skal aabenbares i Kraft til at overbevise Nationerne, de hedenske Folk og Josefs Hus om Evangeliet til deres Saliggørelse.

Pagtens Bog 90: 10.

INDHOLD:

Hvorfor holde Visdomsordet? 457
Hvad med Hensyn til Fremtiden? 460
Ny Præsident for den Nederlandske Mission 462
Den Danske Mission 462
Den Norske Misjon 465
Søndagsskolen 465
Lektier for Børneklasser .. 466
Redaktionelt 468
Et Ord fra Præsident og Søster Merrill 469
Begyndelsen til Enden 477

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.